

MÁJOVÉ ÚVAHY NA KAŽDÝ DEN

Nabídka textů pro rodiny k Májové cestičce k Bohu

P. Václav Fojtík

Svatý Bernard píše: "K hvězdě se dívej, Marii vzývej!", také pro nás to může být výzva nejen na květen, ale i na celý život. Zkusme se podívat na Pannu Marii očima těch, kteří ji uctivali. Na každý den měsíce května máme připraven medallonek, ve kterém si postupně představíme osobnosti těch, kdo měli Matku Boží obzvláště rádi.

1. května

BŮH OTEC, SYN A DUCH SVATÝ

„*Bůh je láska,*“ píše apoštol Jan ve své epištole. Podstatnou vlastností lásky je „milovat“. Proto uvažujeme-li o lásce k Panně Marii a vůbec k jakémukoli tvoru, je to Bůh, který jako první miluje. Jeho láska je věčná, nikdy nepřestává. U proroka Jeremiáše čteme: *Hospodin se mi ukázal zdaleka:*

Miloval jsem tě odvěkou láskou.

V Písni písní čteme: *Lásku neuhásí ani velké vody a řeky ji nezaplaví,* tím spíše Boží lásku, jež trvá: včera, dnes, navěky.

Prvního května tedy uvažujeme o lásce Boha Otce k Panně Marii. Stopy jeho lásky jsou tak zřejmé: stvoření veškerého bytí v lásce, moudrosti, kráse a užitečnosti. Člověk obývá Ráj. V něm blahoslavení muž a žena čistého srdce vidí Boha. Odvrácená tvář od Boha však již svého Tvůrce nevidí. Tvorstvo čeká na nového Adama, Krista, a novou Evu, Marii. Tvář Otcova se zjevuje.

Prvního května uvažujeme o lásce Božího Syna a syna Panny Marie ke své matce. Jak pevné pouto rodičů a dětí! Ježíš v poslušnosti Josefa a Marie se připravuje na své vykupitelské poslání. Jeho posláním je: zjevit tvář Otcovu, projevit lásku až do krajnosti. Lásku zaměřenou ke každému člověku: k židům, pohanům, k nemocným, hříšným, zbloudilým, a pochopitelně k své matce zcela jedinečnou láskou.

Prvního května uvažujeme o lásce Boha Duchu Svatého k Marii, Snoubence. Ona počala z Duchu Svatého, o jejím těle nejvíce platí, že bylo chrámem Duchu Svatého. V její blízkosti se Duch Svatý ozývá, jako když snoubenec mluví o své snoubence milá slova: v Alžbětě či Simeonovi. Maria je spolu s apoštoly naplněna Duchem Svatým při jeho seslání na církev.

Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,

jako byla na počátku, i nyní, i vždycky a na věky věků!

Matko láskyhodná, oroduj za nás!

2. května

SVATÝ JOSEF, SNOUBENEC PANNY MARIE

Měsíc květen začínáme památkou svatého Josefa, dělníka, ale mimo to především snoubence Panny Marie. Mezi první zamilované do Panny Marie, o nichž v našich májových úvahách budeme uvažovat, patří bezesporu právě svatý Josef.

Evangelium jej představuje jako „muže spravedlivého“. Při četbě můžeme vypozerovat, že jeho spravedlnost není starozákonně omezená, „oko za oko, zub za zub“, ale naopak, nese jasné známky novozákonního přesahu, „zdravého oka, které projasňuje celé tělo“.

Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete.

Blahoslavená Maria má za snoubence blahoslaveného Josefa:
Josefa, chudého v duchu, velmi pokorného.

Josefa plačícího nad ztrátou snoubenky, ale andělem a později samotným Božím Synem potěšeného.

Josefa tichého, který v tichosti chce propustit snoubenku.

Josefa, který lační a žízní po spravedlnosti a svatosti.

Josefa milosrdného, kterému se dostává milosrdenství.

Josefa blahoslaveného pro čistotu srdce, skrze níž mu bylo dáno spatřit Boha.

Josefa, který se všemi tvůrci pokoje, bude nazván Božími syny, a co víc, toho, který dokonce bude nazván otcem Božího Syna.

Josefa, který pro spravedlnost je pronásledován a musí s Marií a Ježíšem uprchnout do Egypta.

Josefa, který je blahoslaven také kvůli tomu, že pro své úzké spojení s Kristem, je zesměšňován, tupen a snižován.

Leč svatý Josefe a všichni spravedliví a svatí, radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.

Svatý Josefe, muži spravedlivý, oroduj za nás!

3. května

SVATÝ JÁCHYM A ANNA, RODIČE PANNY MARIE

O rodičích Panny Marie se žádné ze čtyř evangelií nezmiňuje. Nicméně již v druhém století bylo sepsáno Protoevangelium svatého Jakuba, v němž jsou jmenováni Jáchym a Anna jako rodiče Panny Marie. Tomuto starokřesťanskému apokryfnímu textu nelze přiznat stejnou hodnotu jako knihám, které jsou součástí kánonu Písma svatého. Přesto i zde můžeme najít podněty pro naše úvahy o těch, kteří jako rodiče milovali svou dceru a matku našeho Pána Ježíše Krista. Navíc se s tímto apokryfním evangeliem shoduje i zpráva o vidění blahoslavené stigmatizované Kateřiny Emerichové a rovněž východní podání, zaznamenané sv. Epifaniem a Janem Damašským.

Uvádějí, že Jáchym s Annou výtěžek pastýřského zaměstnání rozdělovali vždy na tři díly: na oběť pro chrám, pro chudé a poslední díl užívali na vlastní potřeby.

Blaze muži, který se bojí Hospodina...

rozděluje, dává chudým, jeho štědrost potrvá navždy!

Podle protoevangelia Jáchym pocházel z Galileje a Anna byla dcerou jistého betlémského kněze. Z jejího rodu pocházela i Alžběta, kterou již evangelium jmenuje jako Mariinu příbuznou. Jáchym a Anna spolu žili jako manželé, přičemž po dobu 20 let se jim údajně nenarodil žádný potomek. Jelikož Jáchym byl starším knězem a neplodnost byla považována za Boží trest, jednoho dne byla Jáchymova oběť veleknězem odmítnuta. Jeho kroky pak vedly do přírody ke kající modlitbě.

Podle protoevangelia se manželům žijícím v odloučenosti, modlitbě a práci zjevil anděl. Na jeho slovo se Jáchym vrátil k manželce, a ta počala a porodila dceru, které dali jméno Maria. Svoji dceru Marii "od Boha milovanou" zasvětili coby malé dítě v Jeruzalémském chrámu, kde jí umožnili další výchovu.

Maria, bez poskvrny hříchu dědičného počatá, oroduj za nás!

Svatý Jáchyme a Anno, z nebe nám pomáhejte!

4. května *SVATÁ ALŽBĚTA*

V evangeliu podle svatého Lukáše čteme: *Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“*

Velebí má duše Pána!

Co vše může způsobit milý pozdrav! Když anděl pozdraví Pannu Marii, ona uvažuje, co ten pozdrav má znamenat; když pozdravuje Panna Maria Alžbětu, dítě se radostí pohne v jejím lůně a ona sama je naplněna Duchem Svatým. A Ježíšův velikonoční pozdrav: *„Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás... Přijměte Ducha Svatého!“*

V liturgii Zeleného čtvrtku zpíváme: *„Kde je opravdová láska, tam přebývá Bůh.“* V ten den si připomínáme Ježíšovu poslední večeři a umývání nohou apoštolům, čteme text Janova evangelia o tom, že Pán projevil *„lásku až do krajnosti“*. Kolik lásky u Ježíše, kolik lásky u Marie, kolik lásky u Alžběty! A kolik lásky může být u nás, otevřeme-li se Duchu Svatému! Pozdrav, setkání, přátelství – tam, kde je opravdová láska, není možné, aby Bůh nebyl přítomen. V setkání Marie s Alžbětou se Duch Svatý, duch lásky mocně projevuje. Alžbětina slova vedená Duchem Svatým znějí mocně přes staletí církve a pozdravují našimi hlasy tu, která uvěřila, tu, která nám dala Spasitele, tu, která je požehnaná mezi ženami.

Požehnaná ty mezi ženami, oroduj za nás!
Svatá Alžběto, na výšinách nebe čekající, oroduj za nás!

5. května

SVATÝ JAN, APOŠTOL

Od rybářských sítí povolal Pán Ježíš Jana Zebedeova, pozdějšího apoštola, k následování, nikoli samého, ale spolu s jeho bratrem Jakubem. V evangeliu, které sám napsal, se představuje coby ten, kterého Ježíš miloval. Jako jediný z apoštolů stojí pod křížem spolu s Ježíšovou matkou, Marií Kleofášovou a Marií Magdalskou. Pod křížem se spolu s Janem dnes zastavujeme, zmučené Kristovo tělo adorujeme a říkáme:

***„Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,
neboť svým křížem jsi vykoupil svět.“***

V Janově evangeliu čteme: *Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.*

Jan byl Pánem přijat do rodiny, stal se adoptivním synem matky Ježíšovy. Obvykle adoptují rodiče děti, (tj. rozhodují se, že přijmou dítě do rodiny), ale na Kalvárii je tomu jinak. Syn Boží, který stvořil tu, která ho zrodila, přijímá do rodiny milovaného apoštola Jana a svěruje ho své matce. Ta jej přijímá za vlastního, neboť zůstává služebnicí Páně i pod křížem. V tomto odevzdání Matky Boží lidskému učedníkovi, jsme získali Pannu Marii za matku také my.

Svatý Augustin tento evangelijní text vykládá asi takto: Ve společnosti apoštolů a prvotní církve, kde nikdo neříkal o něčem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné, jak je psáno ve Skutcích apoštolů, je dána blahoslavená Marie stejně tak i ostatním za matku. Jan ji tedy přijal za vlastní, leč ne jako majetek pro sebe, nýbrž jako úřad, který vykonává v úmyslech našeho drahého arcibiskupa, blahé paměti, Antonína Cyrila Stojana: *mám to, co jsem dal druhým.* Tot' křesťanský neměnný úřad lásky: dávat druhým, co je moje.

Maria, Matko Boží a Matko naše, oroduj za nás!

6. května

SVATÝ JAN SARKANDER, MUČEDNÍK

V olomoucké katedrále svatého Václava nalezneme ostatky umučeného kněze, faráře z Holešova, Jana Sarkandera. Důvodem jeho mučednictví bylo v době předbělohorské jeho katolictví. Dnešní den je připomínkou oslavy jeho blahorečení v Římě v roce 1860. Svatořečen byl roku 1995 v Olomouci papežem Janem Pavlem II. Svatý Jan Sarkander vynikal láskou k Panně Marii a můžeme jej po zásluze nazvat i mučedníkem Panny Marie.

Maria, kdo se k tobě vine, nikdy nezahyne!

S umučením svatého Jana Sarkandera to bylo takto: Stavovské povstání započaté pražskou defenestrací v roce 1618 se rozšířilo i na Moravě. Jan Sarkander, v té době farář v městě Holešov, v nepříznivé situaci ztráty vlivu katolické strany na chod obecních záležitostí, raději na radu farníků opustil město a v červnu roku 1619 odjel jako vroucí ctitel Panny Marie na pouť do Čenstochové. Tato pouť se stala důvodem pro jeho umučení. Po několika měsících se vrátil zpět do Holešova. Na jaře roku 1620 vpadlo vojsko polských kozáků (lisovčίκů) na Moravu. Ti přepadali městečka a hrady a loupili. Když se objevili u města Holešov, Jan jim vyšel naproti v průvodu s Nejsvětější svátostí ve snaze ochránit Holešov. Lisovčící coby katolíci se poklonili svátostnému Kristu a odešli jinam. Moravští stavové pak pojali podezření, že Jan při návštěvě Polska vyjednal ve Varšavě posláni kozáků na Moravu. Jan byl zatčen, vyslýchán a krutě mučen. Ve zprávě Jana Scintilly, sudího v Olomouci, čteme o výsledku a mučení. Ve zprávě píše o tom, že pan Sarkander při mučení *stále opakoval, že je nevinný a jen se bez přestání odporoučel všemohoucímu Bohu, jeho milé Matce Panně Marii a svaté Anně.*

Královno mučedníků, oroduj za nás!

Svatý Jane, palmou mučedníků ozdoben, oroduj za nás!

7. května

SVATÝ MAXMILIÁN KOLBE, KNĚZ

Svatý Maxmilián Kolbe, zakladatel Rytířstva Neposkvrněné, minoritský kněz, velký mariánský ctitel a nakonec mučedník z Osvětimi, který svůj život obětoval za život spoluvězně, nám představuje, jak za pomoci zázračné medailky mu Neposkvrněná pomáhala. Jedná se o medailku, která pochází ze zjevení Panny Marie sv. Kateřině Labouré v roce 1830. Panna Maria tenkrát řekla: „*Dejte razit medailku této podoby! Všichni, kteří ji budou nosit na krku, obdrží velké milosti.*“

***Nikdo nemá větší lásku než ten,
kdo za své přátele položí život.***

„Jednomu státnímu úředníkovi, který dlouhou dobu zanedbával přijímání svátostí, jsem nabídl ke čtení apologetickou knihu. Nestál o ni, ale dal ji stranou a hledal nějaké brakové romány se slovy: ‚Jsem heretik, takže potřebuji jasné důkazy.‘ Modlil jsem se k naší Neposkvrněné Matce, aby na její přímluvu a přímluvu Nejsvětějšího Srdce Páně a svaté Gemmy přijal zázračnou medailku a vyznal své hříchy. Slíbil jsem svaté Gemmě, že pokud ještě toho dne přistoupí ten muž ke svátosti smíření, přeložím její životopis do ruštiny. A tak se i stalo.(...) Se studenty jsem vedl apologeticky zaměřené diskuze, ale neformálně, tak aby každý z nich měl příležitost se svobodně vyjádřit. Když byl můj nejvášnivější odpůrce jednou zahrán do kouta, řekl: ‚Nemohu uvěřit‘. Ale když nebyl schopen dokázat svá tvrzení ani za pomoci Schopenhauerovy filosofie a ještě nějaké jiné knihy, kterou držel v ruce, podvolil se nakonec milosti Boží na přímluvu Marie, jejíž zázračnou medailku přijal o něco dříve, a překvapil své kolegy tím, že veřejně oznámil, že chce přistoupit ke svátosti smíření. A taky to brzy učinil. Po návratu domů mi napsal a prosil mě, abych se za něj modlil.“

***Ó Maria, bez poskvrny hříchu dědičného počatá,
oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme!***

Svatý Maxmiliáne, mučedníku lásky k bližnímu, oroduj za nás!

8. května

SVATÝ JAN MARIA VIANNEY, KNĚZ

Na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova roku 2009 byl papežem Benediktem XVI. zahájen Rok kněží, a to při příležitosti 150 let od úmrtí svatého Jana Maria Vianneye, patrona kněží v duchovní správě. Farář z Arsu svou pokorou, modlitbou, vřelou láskou k Bohu, Panně Marii a svatým získal nespočet duší pro nebeské království. Jeho kněžská služba v Arsu začala na kolenou před svatostánkem, pokračovala na kazatelně a ve zpovědnici a svého cíle došla v konečném setkání s Tím, koho tak miloval.

***Miluji Tě, můj Bože, a toužím Tě milovat
až do posledního dechu mého života.***

Přečtěme si část jeho kázání o Panně Marii:

Když vidíme Pannu Marii sklánět se ve své pokoře před každým stvořením, zároveň vidíme, jak ji tato pokora pozdvihuje nade vše kromě Boha. Ne, nebyli to vládcové země, kteří ji vyzdvihli na nejvyšší stupeň důstojnosti, o které dnes s radostí rozjímáme. Tři božské osoby Nejsvětější Trojice ji posadily na trůn slávy, vyhlásily ji za Královnu nebe i země a učinily ji strážkyní všech nebeských pokladů. Ne, nikdy zcela nepochopíme velikost Panny Marie a moc, kterou jí Ježíš Kristus, její božský Syn dal. Nikdy zcela nepoznáme její velkou touhu učinit nás šťastnými. Ona nás miluje jako svoje děti, raduje se z toho, jakou moc jí dal Bůh, aby nám mohla být užitečná. Ano, Maria je naše prostřednice, ona předkládá svému Synu všechny naše modlitby, slzy, vzdechy. Ona nám získává milosti potřebné pro naši spásu. Duch Svatý nám říká, že Panna Maria je uprostřed veškerého stvoření zázrakem vznešenosti, zázrakem svatosti a zázrakem lásky.

Panno Maria, Prostřednice všech milostí – oroduj za nás!

Svatý Jane Maria Vianneyi – vypros nám svaté kněze!

9. května

SVATÝ ALFONS Z LIGUORI, BISKUP

Na konci 17. století se narodil poblíž Neapole v Itálii do šlechtické rodiny Alfons jako prvorozené dítě. Vystudoval práva a již v 18 letech si zřídil advokátní kancelář. Své povolání však opustil a po studiu teologie se stal knězem. Založil Kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele, která byla zaměřena na apoštolskou práci na venkově. Později byl jmenován biskupem. Zanechal za sebou přes sto sepsaných děl. Alfons vynikal v lásce k Panně Marii, kterou často nazýval Útočištěm hříšníků, Matkou milosrdenství a dobrotivou a mírnou Pannou. Jeho dílo Vznešenosti Panny Marie se stalo pokladem mariánské duchovní literatury.

Má nejmilejší Matko, velice tě miluji!

Z jeho díla Návštěvy Nejsvětější svátosti, Panny Marie, Matky Boží a svatého Josefa:

Má nejsladší Královno, jak krásné je jméno, kterým tě zdraví tví ctitelé: „Matko přemilá“! Ano, má Matko, ty jsi opravdu nejmilejší: sám Král si tě zamiloval pro tvou Krásu (Žl 44,14). Již pouhé tvoje jméno, praví sv. Bonaventura, je tak milé těm, kdo tě mají rádi, že při jeho zvuku vzrůstá jejich touha po lásce k tobě. „Ó sladká, milostivá, přemilá Panno Maria, tvé jméno nelze vyslovit, aniž by rozlítlo plamen lásky, nelze je uslyšet, aniž by se přitom srdce nezachvělo radostí.“ Proto zasluhuješ, má nejmilejší Matko, abych tě miloval. Nechci se však spokojit s žádným povrchním citem: toužím po tom, mít tě co nejvíce rád, zde na zemi a potom v nebi. Je-li toto přání příliš smělé, je tím vinna tvá líbeznost a zvláštní láska, kterou jsi mi osvědčila. Kdybys byla méně hodná milování, netoužil bych tolik po tobě. Přijmi tedy, má Paní, toto mé přání! Na znamení, žes je přijala, vypros mi u Boha tuto lásku, o níž tě žádám: láska k tobě je přece Bohu zvláště milá.

Milostivá, přívětivá, přesladká Panno Maria – oroduj za nás!

Svatý Alfonsi, oroduj za nás!

10. května

SVATÝ EFRÉM SYRSKÝ, UČITEL CÍRKVE

O tomto svatém jáhnovi a učiteli církve, žijícím ve 4. století napsal sv. Jan Zlatoústý: „*Probouzel vlažné, těšil zarmoucené, učil mládež, ukazoval kajícím cestu, byl mečem proti heretikům, přibýtek ctností a chrámem Ducha Svatého.*“ Za svého života napsal mnoho spisů. Církevní historik Sozomenos uvádí v 5. století, že jeho dílo čítá tři miliony řádek. Je autorem nádherných hymnů, pro které získal přізvisko „*Harfa Ducha Svatého*“. Poslechněme si, jak opěvuje Pannu Marii:

Požehnaný, jenž se narodil z Panny a spasil nás!

Maria je Pannou i Matkou. Chvála Tomu, jenž ji vyvolil! Ona je korábem plným veškerého dobra, vezoucím chudým dary nebe. Ona je polem, jež nezná oráče, na něm vzešla úroda požehnaná. Bez semene vydala světu plod. Ona zrodila Boha a člověka, ona byla Pannou před jeho narozením, při něm i po něm. Z ní povstalo Světlo pro ty, kdo žijí v temnotách. Skrze Marii pozvedla hlavu ponížená Eva. Maria porodila Dítě, vítěze nad hadem - listoví hanby se změnilo ve slávu. Skrze Evu přišla smrt, skrze Marii život. Maria je neporušená, neposkvrněná, veskrze čistá Panna a Rodička Boží. Královna všech, naděje zoufalých, světější serafů, neskonale vznešenější všech vojů andělských. Koruna panen, vítězství mučedníků, kázání apoštolů, sláva proroků, naděje patriarchů, radost všech svatých. Když Maria nosila pod srdcem samo Božství, stala se pro nás vskutku nebem. Toho, jehož neobsáhne celý svět, drží v náručí sama Maria. Jen Marii jedinou vyvolil ze všech panen, aby byla nástrojem naší spásy. Maria je pramenem vytékajícím z domu Hospodinova; žíznivým z něho tryskají proudy živé vody a stačí, aby v nich kdokoli jen smočil rty, a nebude žíznit na věky.

Rodičko Boží, Panno a Matko, Maria, oroduj za nás!

Vroucí lásku a pokoru ducha vypros nám, svatý Efréme!

11. května

CHARLES JOURNET, KARDINÁL

Velký teolog 20. století Charles Journet (1891-1975) se ve svém teologickém bádání zabýval zvláště eklesiologií, tj. naukou o církvi. Z jeho Promluv o Marii zde citujeme tu část, kde autor srovnává církev s Marií. Církev i Marii můžeme nazvat pannou, nevěstou, matkou i novou Evou.

„Nemůže mít Boha jako Otce, kdo nemá církev jako matku.“

Jen s chvěním v duši je možné se dotýkat tajemství Panny Marie. Až do konce věků bude církev buď Mariina, nebo nebude vůbec. S Mariiným tajemstvím je to podobné, jako když vhodíte do vody kámen: první vlna, která vzniká, je příčinou všech ostatních. Je-li vtělení kamenem vhozeným do vod světa, pak Panna Maria je prvním ze soustředných kruhů šířících se po hladině. Až do konce časů se vlny šíří – a tak vzniká církev...

Pokud mám rozlišit církev od Panny Marie, říkám, že Panna Maria je bodem, ke kterému církev směřuje. Jde o rozdíl mezi vrcholem hory a celým jejím masivem, přirovnání však není zcela přesné. Stejně tak mohou říci, že Panna Maria je totožná s církví nebo že Panna Maria je v církvi zářivým vrcholem, k němuž celek věřících směřuje, aniž by tohoto vzdáleného úběžníku svatosti kdy mohl dosáhnout. Znázorníme si toto rozlišení ještě jinak. Ježíš je Ženich. On je zdrojem božského života. Tváří v tvář Ženichovi stojí nevěsta, kterou během Ježíšova pozemského života představovali Panna Maria a svatý Jan. Nevěsta, to je vlastně božský život, který se rozlévá a je přijímán; uskutečňuje se na dvou rovinách... na rovině osobní, Panna Maria; na rovině kolektivní, církev. Použijeme ještě obraz dvou nádob. První z nich stojí u pramene, který ji naplní. To je Panna Maria. Z ní pak vody milosti přetékají do druhé velké nádoby. To je církev, k níž kolektivně náležíme.

Matko církve, oroduj za nás!

Vítězná ochrano Moravy, zůstaň Matkou lidu svému!

12. května

SVATÝ LUDVÍK MARIA GRIGNION Z MONTFORTU

Svatý Ludvík (1673-1716), francouzský kněz a zakladatel kongregace Dcer Moudrosti a Misionářů Tovaryšstva Mariina, patří k nejznámějším autorům, kteří psali o Panně Marii.

„Jsem celý Tvůj a všechno, co mám, je Tvé, můj milý Ježíši, skrze Marii, Tvou svatou Matku.“

V jeho díle „O pravé mariánské úctě“ se zmiňuje o přípravě na svaté přijímání, tedy na přijetí Ježíše skrze Marii, následovně:

1. *Hluboce se pokoříš před Bohem.*
2. *Zřekneš se svého zcela porušeného základu a svých náklonností, i kdyby ti je tvá sebeláska ukazovala jako dobré.*
3. *Obnovíš své zasvěcení slovy: Totus tuus ego sum, et omnia mea tua sunt. (Jsem celý tvůj a vše, co mám, je tvé!)*
4. *Pokorně poprosíš tuto laskavou Matku, aby ti propůjčila své srdce, abys tam přijal Jejího Syna do stejných podmínek jako Ona. Připomeneš Jí, že se jedná o slávu Jejího Syna, aby nebyl vložen do srdce tak znečištěného jako tvoje a tak nestálého, které by Mu jistě ubíralo Jeho slávu nebo které by Ho ztratilo. Kdyby ale Ona ráčila přijít a přebývat u tebe, aby (tam) přijala svého Syna, mohla by to udělat díky své vládě, kterou vykonává nad srdci, a Jí bude Její Syn přijat zcela bez poskvrny a bez nebezpečí, že Ho někdo bude urážet nebo že Ho dokonce ztratí: Bůh je v Jejím středu, nepohne se. S důvěrou Jí řekneš, že všechno, cos Jí dal ze svých dober, nestačí, aby Ji uctilo, ale že svatým přijímáním Jí chceš připravit stejný dar, jaký pro Ni vytvořil věčný Otec, a že Jím bude poctěna více, než kdybys Jí dal všechna dobra světa. A Ježíš, který Ji miluje jedinečným způsobem, stále ještě chce v Ní mít zalíbení a odpočinek, i kdyby to mělo být ve tvé duši, která je špinavější a chudší než chlév, do kterého Ježíši nebylo zatěžko přijít, protože tam byla Ona. Požádáš Ji o Její srdce těmito něžnými slovy: Přijímám Tě za své všechno. Dej mi své Srdce, Maria!*

Má drahá Matko, milovaná Paní a mocná Královno, zdrávas!

13. května

SVATÝ FRANTIŠEK A HYACINTA, FATIMSKÉ DĚTI

Kolem poledne 13. května roku 1917 se třem dětem při pastvě ovcí v údolí Iria poblíž městečka Fatima zjevila na nebi krásná Paní. Po šest měsíců děti přicházely na toto místo zjevení, kde se jim tato Paní představila jako Panna Maria, Královna růžence. Děti byly opakovaně vyzývány k denní modlitbě růžence, k přinášení obětí za hříšníky a k úctě k neposkvřnému Mariinu Srdci. Panna Maria je naučila modlitbu, kterou měly opakovat po každém desátku růžence:

Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přived' do nebe všechny duše, zvláště ty, které toho nejvíce potřebují!

Dvě z dětí zemřely brzy po zjeveních, František Marto 4. dubna 1919 a jeho sestra Hyacinta 20. února 1920. Tyto fatimské děti uctíváme dnes již jako svaté. Jejich svatost nespočívala v tom, že viděly Pannu Marii, ale v tom, jak po těchto zjeveních žily. Vynikla především jejich ochota obětovat svá utrpení za obrácení hříšníků, ustavičná modlitba, jejich pozornost k chudým a něžná láska spojená s velkou úctou k Bohu a nebeské Matce, Panně Marii.

Sestra Lucie vzpomíná na rozhovory s Františkem a Hyacintou. Zeptala se ho: „Františku, je ti hodně zle?“ Odpověděl: „Ano, ale trpím, abych potěšil Našeho Pána.“ A jindy, když jej bolela velmi hlava, mu Hyacinta řekla: „Nezapomeň to obětovat za hříšníky.“ On k tomu dodal: „Ano, ale nejprve to obětuji, abych potěšil Spasitele a Pannu Marii a pak teprve za hříšníky a za Svatého Otce.“ Tedy Hyacinta byla ve své duchovní cestě zaujata především myšlenkou obrátit hříšníky a zachránit duše od pekla, František pak myslel zvlášť na to, jak utěšit Pána a Pannu Marii, protože se mu zdáli moc smutní.

Královno posvátného růžence, oroduj za nás!

Malí pastýři, kteří nás vedete za Beránkem, orodujte za nás!

14. května

SVATÝ AUGUSTIN, BISKUP A UČITEL CÍRKVE

Veliký myslitel a svatý biskup ze severoafrického města Hippo Augustin (354-430) je často citován v nejrůznějších duchovních a teologických knihách. Kdo by neznal jeho výrok:

„Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, Bože!“

Sám uvádí, že napsal celkem 93 děl ve 232 knihách. Ve svých Kázáních se nejednou zastavuje u osoby Panny Marie. *Skrze ženu Evu byl v Ráji lidstvu podán jed, skrze ženu Marii je lidstvu podána spása.* Poslechněme si, jak komentuje text Lukášova evangelia:

Když toto mluvil, zvolala na něho jedna žena ze zástupu: „Blahoslavený život, který tě nosil, a prsy, které tě kojily!“ On však řekl: „Spíše jsou blahoslavení ti, kdo slyší Boží slovo a je zachovávají.“

Cožpak neplnila vůli Otce Panna Maria, jež vírou uvěřila, vírou počala, která byla vybrána, aby se z ní mezi lid zrodila spása, jež byla stvořena Kristem dříve, než Kristus utvořen v ní? Svatá Maria plnila, naprosto plnila vůli Otce: a proto více znamená pro Marii, že byla učednicí Krista, než že byla matkou Krista. Proto byla Maria blahoslavená, neboť už dříve než porodila, nosila v lůně učitele. Pohled', jestli tomu není tak, jak říkám. Když Pán kráčel spolu se zástupy, jež ho následovaly, a když konal božské zázraky, pravila jedna žena: „Šťastný život, který tě nosil!“ A Pán, aby se nehledalo štěstí v těle, co odpověděl? „Spíše jsou šťastní ti, kdo slyší Boží slovo a je zachovávají.“ Následkem toho je i Maria blahoslavená, neboť slyšela Boží slovo a je zachovávala: více myslí zachovávala pravdu, než v lůně tělo. Pravdou je Kristus, tělem je Kristus: Kristus coby Pravda v Mariině mysli, Kristus coby tělo v Mariině lůně; více znamená to, co je v mysli, než to, co se nosí v lůně.

***V lůně tvém Bůh odpočíval, na tvých prsou tiše dlíval!
Srdce hořící láskou k Bohu, vypros nám, svatý Augustine!***

15. května

SVATÁ BRIGITA ŠVÉDSKÁ, PATRONKA EVROPY

Svatá Brigita (1303-1373) narozená v královském rodu prožila život v mnoha vrstvách jako manželka a matka osmi dětí, františkánská terciářka a po smrti manžela jako řeholnice bez slibů, mystička, poutnice, též i politicky činná. Již v jedenácti letech měla vidění Krista na kříži a vznesla otázku: „*Ó můj milý, kdo tě to takto zřídil?*“ A uslyšela odpověď: „*Všichni ti, kdo na mne zapomínají a pohrdají mou láskou.*“ Velmi často pak tato světice uvažovala nad utrpením našeho Pána Ježíše Krista a doporučovala, abychom také my uvažovali nad bolestmi Pána Ježíše i Panny Marie.

„Ó Pane, dej mému srdci klid!“

V díle *Andělova řeč o vznešenosti blahoslavené Panny Marie* píše: „*Abraham miloval svého syna Izáka ihned, když mu Bůh slíbil, že se mu narodí syn, mnoho let, než byl počat. Ale větší láskou tebe miloval sám všemohoucí Bůh, ó přesladká Panno Maria, dříve, než bylo cokoliv stvořeno, protože od věčnosti předvídal, že se mu ty narodíš k převeliké radosti. Patriarcha nikterak nepředvídal, že se skrze syna, jemu zaslíbenému, zjevně ukáže jeho veliká láska, kterou měl k Bohu; Bůh však velmi dobře od začátku předem věděl, že se všem skrze tebe jasně zjeví jeho převeliká láska, kterou měl k lidskému pokolení. Abraham věděl, že jeho syn musí být počat se studem a že se musí narodit z ženy spojené s ním tělesně; Bůh však věděl, že bez přispění muže musí z tebe, ó nejčistší Panno, být čestně počat a že se z tebe musí nejpočestněji narodit, zachovaje bez úhony tvé panenství. Abraham chápal, že tělo jeho syna, až ho zplodí, se musí od jeho těla bytostně odloučit; Bůh Otec však věděl předem, že ono požehnané tělo, jež ustanovil vzít z tebe, ó nejjasnější Matko, jeho přesladký Syn, se od jeho Velebnosti vůbec neodloučí, protože Syn v Otci a Otec v Synu jsou bytostně nerozluční, jsou jeden Bůh.*

Svatá Matko, vroucně prosím, dej, ať v hloubi srdce nosím živé stopy svatých ran.

16. května

SVATÝ JAN NEPOMUCKÝ, KNĚZ

Naše země je ozdobena svatými jako noční obloha hvězdami – ta uchvacuje ducha a vybízí nás k oslavě Tvůrce veškerenstva. V den svátku svatého Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka zpovědního tajemství, můžeme uvažovat krátce nad vztahem světců naší země k té nejkrásnější Hvězdě jitřní.

„Velebí má duše Pána!“

Mariánskou úctu světců a světic naší země dobře dokládá v počátcích milostný reliéf Matky Boží s Ježíškem, tzv. Palladium země české, které první moravský arcibiskup Metoděj věnoval po křtu kněžně Ludmile. Obraz, který se měl stát štítem proti zlým úkladům ďábla. Je to Maria, která zašlapává odvěkého nepřítele, a pod její ochranu se utíkáme.

Od svaté Ludmily se Palladium dostává k jejímu vnuku svatému Václavovi, který milostný obraz nosil stále u sebe. V posledním zápase s mocnostmi temna kníže vítězí odpuštěním a ujímá se ho Matka milosrdenství, ta jej vede k svému Synu a představuje jako věrného svého ctitele.

Svatý Jan Nepomucký, jehož svátek dnes slavíme, bývá někdy zobrazován jako poutník do Staré Boleslavi, aby si u Palladia země české, nebo lépe řečeno, u Panny Marie vyprosil sílu proti řvoucímu lvu, který obcházel kolem církve konce 14. století. Maria pomáhá. Jan na mučidlech vítězí silou mlčení. Nad místem, kde spočinulo jeho zmučené tělo, se objevují hvězdy, mimo jiné také atribut Panny Marie. Jeho poslední pout' do Staré Boleslavi opěvuje barokní píseň, ve které se světec se světem loučí: *Odkud, Jene, smutně kráčíš za večera k městu? Ach proč, Jene, slzou smáčíš svou k domovu cestu? Ty z poslední kráčíš pouti a náš osud tebe rmoutí: "Neopouštěj, svatý Jene, své dívky ztrápené!"*

Potřela jsi hlavu hada pekelného, Maria, oroduj za nás!

Ve všech slabostech, ve všech starostech posiluj nás, Maria!

17. května

JOSEF HLOUCH, BISKUP

Devátý biskup českobudějovický Josef Hlouch (1902-1972) je jedním z kandidátů blahorečení naší země. Vyučoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Olomouci a byl vyhledávaným exercitátorem. Duchovně doprovázel např. Aničku Zelíkovou, která se nabídla Bohu jako smírná oběť za hříchy potratů a mladá v 17 letech zemřela. Josef Hlouch měl za své biskupské heslo:

Skrze Marii k Ježíši!

Po nástupu komunistů k moci byl od roku 1950 izolován od styku s veřejností, od roku 1952 internován mimo svou diecézi. Až v roce 1968 mu byl umožněn návrat do biskupského úřadu v diecézi. V době normalizace byl na biskupa Hloucha vyvíjen nátlak, jenž vyvrcholil selháním srdce a smrtí v roce 1972.

Ve své Minutěnce píše na slavnost Nanebevzetí Panny Marie:
Andělů Tě sbory nesou s tělem, duší do nebe! Matka Boží opouští svět. Je to vítězné rozloučení. Všechna místa, kde byla, všechny situace, v nichž žila, vydávají svědectví o její svatosti, ničím neposkvřené lásce, ničím nezmenšené. „Kdo z vás může mě vinit z hříchu?“ - tak s Ježíšem můžeme volat i Panna Maria. I nám se bude jednou šťastně umírat, jestliže naši bližní na nás nepoznali hříchu a mohli vidět jen svaté a krásné. Tažme se: jaké svědectví by mohla o mně vydat místa, kde nyní žiji, modlím se, pracuji, odpočívám? Jaké vyznání by mohlo učinit mé nitro, kdyby vše vyjevilo? Bližní neznají všech našich chyb. Je dobré, máme-li některé dobré vlastnosti, oběti a zásluhy, o kterých ví jen Bůh! Ty budou našimi nejmilejšími průvodci na cestě do věčnosti, ty se budou přimlouvav, abychom byli na nebe vzati.

Ó Královno nejjasnější, přimlůvkyně nejmocnější, s nebe žehnej, v nebi čekej, ó Matičko, dítky své!

Nastokrát buď pozdravena, ó Matičko nebeská!

18. května

SVATÝ JAN PAVEL II., PAPEŽ

První polský papež v dějinách církve Karol Wojtyła, Jan Pavel II., narozený právě 18. května roku 1920, zanechal po sobě v dějinách církve, za téměř 27 let pontifikátu, nesmazatelnou stopu. Byl ovlivněn dílem Ludvíka Maria Grigniona z Monfortu „O pravé mariánské úctě“, který v tomto díle píše: „*Jsem celý tvůj a všechno mé je tvé. Přijímám tě úplně za svou. Daruj mi své srdce, Maria.*“

Totus tuus! Celý tvůj jsem, Maria!

Svatý Jan Pavel II. měl velmi rád Pannu Marii a rád se modlival modlitbu růžence. K zahájení Roku růžence (2003) sepsal apoštolský list s názvem Růženec Panny Marie. V úvodu píše: *Růženec Panny Marie, který se vlivem inspirace Ducha svatého postupně vyvinul ve druhém tisíciletí, je oblíbenou modlitbou mnoha světců, která je doporučována učitelským úřadem. Ve své jednoduchosti a hloubce zůstává také v tomto právě započatém třetím tisíciletí modlitbou s velkým významem, jejímž posláním je přinášet plody svatosti. Výborně se hodí k duchovní cestě křesťanství, jež ani po dvou tisících letech neztratilo nic ze svěžesti svých počátků a jež je Božím Duchem povzbuzováno, aby “vplulo na širé moře” a neustále hlásalo, ba “hlasitě volalo” do světa, že Kristus je Pán a Spasitel, “cesta, pravda a život”, “cíl lidských dějin a bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace”. Modlitba růžence, svou povahou mariánská, je nicméně modlitbou plynoucí ze srdce orientovaného ke Kristu. Svými střídými prostředky vyjadřuje hloubku celého křesťanského poselství a je téměř jejich shrnutím. Zaznívá zde Mariina modlitba, její ustavičné Magnificat za dílo spasitelného vtělení, jež mělo počátek v jejím panenském lůně. Křesťanský lid se tak vydává do školy Mariiny, v níž je přiveden ke kontemplaci krásy Kristovy tváře a zakoušení hlubin jeho lásky. Skrze růženec věřící čerpají hojnost milostí přijímaných takřka z rukou samotné Vykupitelovy matky.*

Královno všech svatých, oroduj za nás!

Svatý Jane Pavle II., ved' nás k pravé úctě mariánské!

19. května

SVATÝ BERNARD Z CLAIRVAUX, OPAT

Roku 1090 se na hradě Fontaines /feunteun/ ve Francii, nedaleko Dijonu, narodil svatý Bernard, cisterciácký opat a učitel církve. Získal přívěsko „doctor mellifluus“ = učitel medotekoucí, jež mělo vyjádřit sladké pocity při poslechu jeho promluv. Proslul hlubokou a vytríbenou úctou k Panně Marii. Z jeho myšlenek vybíráme: *Není pro mne větší radosti, ani se nelekám ničeho víc, než když mám mluvit o slávě svaté Panny.*

Maria je hvězda mořská, která provází každého člověka i celé dějiny, je dokonalým lidstvím. Maria je dokonalá panna a dokonale pokorná. Tyto dvě dokonalosti dávají Marii mimořádnou, božskou plodnost. Je tak dokonalým stvořením, že může zplodit Boha. Svatý Bernard vede náš pohled k Marii, abychom se jí dívali přímo do očí. A Maria ať se dívá na nás:

Obrat' k nám své milosrdné oči!

Není pochyby, že všechna chvála, kterou zahrnujeme Matku, vztahuje se na Syna, a naopak, když uctíváme Syna, oslavujeme Matku. Maria je prostřednicí milostí, ona vylévá na lidstvo proudy milosti jako z bohatého pramene. Chceme-li podat Bohu jakýkoli dar, neopomeňme ho svěřit Panně Marii, aby se milost vrátila k Dárci stejným kanálem, jakým vytekla. Vložme to málo, co hodláme podat, pečlivě do rukou Mariiných, aby dar nabídly laskavé ruce, které zaslouží, aby byly mile přijaty. Mariiny ruce jsou běloskvoucí lilie. Jsi-li znepokojen pro své těžké viny, stydiš-li se za špínu svého svědomí, děsí-li tě hrozící soud a pohlcuje tě propast beznaděje a zoufalství... v nebezpečí, v úzkosti, v pochybnostech myslí na Marii, vzývej Marii... Bude-li ti nakloněna, dojdeš k cíli.

Svatý Bernard obdivuje Mariinu pokoru, ale ze všeho nejvíce jej okouzlují její milosrdenství. Celým srdce jej přijímejme, často je Marii připomínejme a ještě častěji ji o ně prosme.

Matko milosrdenství, obrat' k nám své milosrdné oči.

Svatý Bernarde, služebníku Služebnice Páně, oroduj za nás!

20. května

SVATÝ BERNARDIN SIENSKÝ, KNĚZ

Italské město Siena chválou Boží proslavila zejména svěřice, mystička a učitelka církve Kateřina, která žila ve 14. století. Vedle ní však je znám také svatý Bernardin, františkánský kněz a velký kazatel, který v tomto městě působil. Dnes si připomínáme výročí jeho úmrtí v roce 1444.

Základem Bernardinova duchovního života byla bohoslužba a úcta k Panně Marii. Je známým šířitelem úcty ke jménu Ježíš. Píše: *Ježíšovo jméno se musí rozhlášovat, aby svítilo a nezůstávalo ukryté. A při kázání se nesmí vyslovovat nečistým srdcem či poskvrněnými rty, naopak, má ho uchovávat a pronášet nádoba vybraná.*

Budu velebit tvé jméno, můj Bože, Králi!

Asi od 17 let byl členem kajícího bratrstva Panny Marie, které se snažilo vést k dokonalosti službou nejpotřebnějším, chudým a nemocným. Uvádí se, že se ke kazatelské činnosti zprvu necítil schopný pro slabý hlas, a proto se v nouzi obrátil k Matce Boží, která mu pomohla. Hovořil pak jasným a zvučným hlasem, kterým si získával srdce posluchačů. Uměl stejně dobře lidovou řečí kázat docela prostým rolníkům jako i univerzitním posluchačům. Nejhlubší křesťanské pravdy všem podával přiměřeným způsobem. Pro velký počet posluchačů kázal často na otevřeném prostranství. Jeho kázání občas způsobila, že pojednou byl nedostatek zpovědníků i rozdavatelů nejsvětější svátosti. Vytvořil si obraz zářícího slunce s monogramem JHS, jedná se o první tři písmena řeckého Ježíš (i o zkratku Ježíš, lidí Spasitel). Nad prostředním písmenem H (připomínajícím hříšníky) byl kříž a vznikl tak nový erb upozorňující na tajemství spásy. Za Bernardinova působení se tento znak po Itálii velmi rozšířil zejména na domy křesťanských bratrstev, ale psal se i na průčelí veřejných budov.

Maria, útočiště hříšníků, oroduj za nás!

Svatý Bernardine, jméno Ježíšovo nás nauč ctít a vyslovit!

21. května

BLAHOŠLAVENÝ JOHN HENRY NEWMAN, KARDINÁL

John Henry Newman se narodil roku 1801 v Londýně v anglikánské rodině. Byl nadaným studentem, člověkem hloubavým, hledajícím pravdu.

„Hleďte a naleznete!“

Po dosažení titulu profesora a po vysvěcení na anglikánského kněze studoval systematicky nauku církevních Otců. Toto studium starokřesťanských spisů jej dovedlo ke konverzi a přijetí katolické víry. Později byl vysvěcen na kněze v Římskokatolické církvi a roku 1879 byl jmenován kardinálem. Měl velmi rád modlitbu růžence. Ve svých meditacích se zaobírá tituly, které dáváme Panně Marii v litaních.

Uvažujme spolu s blahoslaveným Janem nad titulem, který dáváme Panně Marii, a sice že je „Zrcadlem spravedlnosti“.

Dnes nejdříve musíme rozvážiti, co jest míněno spravedlností, neboť to slovo, jak se ho užívá v Církvi, nemá téhož významu jako v běžné řeči. „Spravedlnost“ v našem rozjímání neznamená ctnost poctivosti, nestrannosti, přímosti, nýbrž je to slovo označující všechny ctnosti zároveň, dokonalý, ctnostný stav spravedlnosti duše neboli mravní dokonalost. Jest to cosi velmi blízkého tomu, co jest míněno svatostí. A tak tedy když Naše Paní jest nazývána „Zrcadlem spravedlnosti“, chce se tím říci, že jest zrcadlem zbožnosti, svatosti, nadpřirozené dobroty. Dále jest třeba rozvážit, co tím míníme, volající ji Zrcadlem. Zrcadlo jest plocha, která odráží světelné paprsky, např. tichá voda, uhlazená ocel nebo skleněná tabulka. Co odrážela Maria? „Odrážela“ našeho Pána; - než on jest nekonečná svatost. Ona tedy potud, pokud může tvor, odrážela jeho božskou svatost, a proto jest Zrcadlem svatosti, nebo jak praví litanie, Spravedlnosti.

Zrcadlo spravedlnosti, oroduj za nás!

Blahoslavený Jane, pravdu Páně hledající, oroduj za nás!

22. května

SVATÁ TEREZIE OD DÍTĚTE JEŽÍŠE A SVATÉ TVÁŘE

Oblíbenou sveticí mnoha křesťanů je svatá „Terezička“, francouzská karmelitka pocházející z města Lisieux. Brzy, v patnácti letech, vstoupila do kláštera a rovněž brzy, ve čtyřadvaceti letech, zemřela na tuberkulózu. Její duše je v nebi. Papež Jan Pavel II. ji prohlásil za Učitelku církve, Učitelku lásky (Doctor amoris).

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí život.

Ptáme-li se, zda nás tato svěřice může naučit i lásce k Panně Marii, odpovídáme, že ano. Jako malé desetileté děvče byla na přímluvu Panny Marii skrze Její úsměv uzdravena z nemoci. U nebeské Matky hledá ona, Květinka z Lisieux, otevřenou náruč a mocnou přímluvu. Naše slabost nebrání. *„Neznepokojuje mne, že jsem slabá; poklady Matky přecházejí na děti a já jsem tvoje dcera, milovaná Matko.“* Když Terezie není spokojena s vlastní modlitbou růžence, píše: *„Dlouho jsem byla zrcena tímto nedostatkem zbožnosti, který mě udivoval. Vždyť tolik miluji svatou Pannu, že by mi mělo být snadné konat k její cti modlitby, které jí jsou milé. Teď už se netrápím, myslím si, že Královna nebes je přece mou Matkou, musí vidět mou dobrou vůli a spokojuje se s ní.“*

*„Matko milostiplná, vím, že v Nazaretě
jsi byla chudá a nechtěla jsi nic víc;
zázraky, extáze ani vytržení
tvůj život nezdobí, Královno svatých!
Na zemi je velký zástup maličkých,
kteří na tebe mohou bez bázně hledět.
Cestou obyčejnou, Matko nedostižná,
chceš kráčet a do nebe je vést.“*

Svatá Panno panen, oroduj za nás!

Dětskou důvěru k Otci, vypros nám, Terezie, u Ježíše!

23. května

SVATÁ GERTRUDA VELIKÁ, PANNA A ŘEHOLNICE

Německá mystička Gertruda (1256-1302) byla velice nadaná. Měla zálibu v literatuře, zpěvu, malířství. Jako duchovní spisovatelka je známa především pro svou úctu k Srdci Ježíšovu. U této světice, jíž bylo Boží milostí dáno pohlédnout až do hlubin Ježíšova Srdce, se můžeme také učit úctě k Boží Matce. Nazývala Pannu Marii Prostřednicí u Prostředníka mezi Bohem a lidmi. V jednom mystickém prožitku spatřila, že Pannu Marii naplňuje ohromnou radostí, když se věřící zbožně pomodlí Zdravas Maria.

Srdce Ježíšovo, pokladnice veškeré moudrosti a umění!

Ježíš sám svatou Gertrudu uvedl ke své Matce jako k ochránkyni a vůdkyni. Světice napsala: „*K plnosti darů, které jsi mi uštědřil, přidal jsi ještě dar své nejsladší Matky, nejsvětější Panny, kterou jsi mi dal jako ochránkyni a jejíž lásce jsi mě často odporoučel, tak jak jen věrný manžel může svou milovanou ženu odporoučet své vlastní matce.*“

Jeden ze způsobů, jak můžeme uctít Pannu Marii, je modlitba, když se na Pannu Marii obrátíme oslovením, poděkováním či prosbou anebo slovy, kterými se po staletí již církev modlí. Svatá Panna vždy poskytovala veliké milosti duším, které se např. modlily růženec. Právě svatá Gertruda po modlitbě růžence spatřila pod křížem tolik zlatých zrněk, kolik slov pronesla v této modlitbě. Ježíš Kristus vzal tato zrnka a dal je Marii do dlaní a ona je podala své věrné služebnici, slibujíc jí tolik milostí, kolik bylo zrněk.

Jiný ze způsobů, jak projevit Panně Marii úctu, je slavení mariánských svátků. Svatá Gertruda viděla zástup dívek, na něž tato dobrá Matka patřila s láskou v očích, protože se připravovaly zvláště zbožně na svátek Nanebevzetí.

***Matkou chcem Tě vždycky zvátí, Maria!
Svatá Gertrudo, oroduj za nás!***

24. května

OTEC JERONÝM, MNICH

Otec Jeroným (1907–1985) vstoupil ve svých jednadvaceti letech do trapistického kláštera Sept-Fons ve střední Francii, kde v modlitbě a práci prožil celý svůj život. V českém překladu vyšlo několik jeho děl, která odrážejí jeho hluboké proniknutí do tajemství duchovního života. O Panně Marii píše:

Mezi ženami všechny převyšuje, ale přitom není jiná, je neporovnatelná, ale zároveň nepochopitelná.

„ZDRÁVAS MARIA.“ Když se modlíme sami, po těchto úvodních slovech se zastavme! Je totiž potřeba, aby ta, k níž se obrácíme, měla čas být uvědoměna: Někdo si s vámi přeje mluvit! Dříve než se to ona dozví, je zbytečné pokračovat. Potřebujeme tedy určitý čas, aby mohla být upozorněna, i když tím, kdo plní tuto úlohu i dnes, je anděl prvního pozdravení. A tak se zastavme, aby měl anděl čas jít za ní do nejvyšších nebeských sfér a říci jí: „Někdo na zemi znovu začíná tím nejkrásnějším pozdravením; pojd', Královno, a rač dát najevo, že mu nasloucháš, bude to zdvořilejší!“ Poskytněme tedy té, kterou chceme pozdravit, čas na to, aby se mohla přichystat a zdvořilost opětovat. Na druhou stranu nám tato krátká odmlka dovolí, abychom se hned od počátku každého „Zdrávasu“ soustředili, dříve než budeme pokračovat výčtem výsad, kterých se té výjimečné bytosti dostalo. Potřeba provádět to tímto způsobem je diktována dlouholetou praxí, neboť zmíněný výčet je velmi hutný, až příliš hutný. Pustíme-li se totiž okamžitě do tohoto výčtu, budeme se ho modlit, aniž bychom věděli, co říkáme. Bystrina může plynout zvolna, aniž by byla regulována; leč slova modlitby plynou rychle, příliš rychle. Je proto nutné je udržet v klidu. Udělejme tedy po „Zdrávas Maria“ krátkou pauzu; je to zastavení, při němž duch zpozorní a stane se vnímavější. Mysleme na to, že při každém „Zdrávasu“ jsme dva, kdo musíme porozumět každému slovu: Ona a my. Možná dokonce sám anděl po „Zdrávas, Maria“ setrval na okamžik v usebrání a tichosti? Můžeme přinejmenším předpokládat, že je inteligentní: respektoval čárky. Počínejme si alespoň stejně dobře jako on.

Tisíckráté pozdravujem tebe, ó Matičko Krista Ježíše!

25. května

SVATÁ MARIE MAGDALÉNA de PAZZI

Svatá Marie Magdaléna (1566-1607) narozená ve Florencii byla již od dětství Bohem obdarována mnohými mimořádnými dary. Byly to především extáze, tedy uchvácení ducha do mimosmyslového světa, do nichž od dvanácti let upadala. Při těchto extázích ji bylo dáno poznat Boží velikost a lásku. Na sestry volala:

***„Pojďme milovat Lásku věčnou,
od níž jsme tak velice milovány!“***

V roce 1582 vstoupila do kláštera karmelitek. Od Ježíše přijala prsten jako pečeť mystického zasnoubení. Vnímala, že má konat zadostiučinění za urážky proti Bohu. Žila téměř bez tělesných potřeb, jen o chlebu a vodě, jen ve sváteční dny požila také něco z dalších postních jídel. Umrtovala se a plna lásky konala tvrdé pokání za obrácení hříšníků, nosila žíněné roucho a bičovala se. Její touha směřovala k oběti za církev, zejména za kněze, aby se stali světlem světa, i za nevěřící a bludaře, aby došli spásy díky Krvi Ježíšově.

O Panně Marii se vyjadřuje: *„Pán mi dal tak veliké poznání vznešenosti, důstojnosti a velikosti Panny Marie! Zdálo se mi, že není nic v nebi ani na zemi, ať měsíc, hvězdy, slunce nebo andělé, co by se mohlo přirovnat k její velikosti a důstojnosti, leda sám Bůh, jemuž se mi zdála tato Panna ve všem podobná, až na to, že ona je tvor a on Tvůrce.“*

A k Boží Matce volá: *„Jak jsi čistá a krásná, Maria! Svým pohledem podněcuješ Slovo, oblažuješ anděly, nabádáš hříšníky, povzbuzuješ poutníky. Svým pohledem působíš, že Syn Nejvyššího se stává nejnižším a nejpohrdanějším ze všech tvorů... V kráse tvých očí se zalíbilo celému nebi, k tobě se sklonil trůn Nejsvětější Trojice.“*

Nad slunce jasnější, nad měsíc krásnější, Maria!

Svatá Marie Magdaléno, růžičko Florencie, oroduj za nás.

26. května

SVATÝ FILIP NERI, KNĚZ

Dnes slavíme památku svatého kněze z 16. století, Filipa Neriho, který se narodil ve Florencii, ale většinu svého života prožil v Římě, kde založil Kongregaci oratoriánů. Tento světec je znám pro svůj humor. *Veselý duch dosahuje snadněji křesťanské dokonalosti než duch zasmušilý.* Svatý Filip choval velkou lásku k chudým, byl také vroucím ctitelem Panny Marie. Tu nenazýval prý jinak než Nejsladší Matkou.

„Bud'te dobří, jak jen můžete!“

Častěji šlo slyšet z jeho úst „povzdechy“ k Bohu a Panně Marii. Byla to krátká zvolání, k nimž vybízel i druhé. Prostřednictvím takových povzdechů můžeme okamžitě přeskočit ze světa do nebe. Tyto povzdechy svatého Filipa Neriho shromáždil jeho žák P. Francesco Zazzara.

K Panně Marii:

Panno Maria, Matko Boží, pros Ježíše za mne!

Proč mi nepomáhá svatá Panna, co dělá?

Panno Maria, Matko Boží, pros Ježíše za mne!

Maria byla vzata na nebesa, andělé se radují.

Panno a Matko!

K Pánu Bohu:

Můj Bože, chtěl bych se naučit cestě k nebi.

Svatá Trojice, jeden Bože, smiluj se nade mnou.

Co bych mohl učinit, můj Ježíši, abych poznal tvou vůli?

Co dělat, můj Ježíši, abych se ti zalíbil?

Nechci nic jiného činit, můj Ježíši, než tvou přesvatou vůli.

Můj Ježíši, jestliže mě chceš mít, přetni má pouta!

Řekl jsem, že nikdy nic dobrého nevykonám, Ježíši, jestli mi nepomůžeš.

***Budiž pozdraveno tvé přeslaské jméno na nebi na zemi, Maria!
Setrvalost v pravé duchovní radosti, vypros nám, svatý Filipe!***

27. května

SVATÁ ALŽBĚTA OD NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Při andělském zvěstování a pozdravu z nebe, kterého se dostalo Panně Marii, můžeme uvažovat nad tajemstvím Nejsvětější Trojice. Bůh, který se nezjevuje v bouři a větru, ale v tichém vánku, jedná s člověkem, natož s dívkou neposkrvněného srdce, velmi jemně. Marii jako prvnímu člověku dává nahlédnout do tajemství svého vnitřního života. Bůh je jeden ve třech osobách. Maria se má stát matkou Božího Syna. Duch Svatý má na Marii sestoupit. Maria je služebnicí Páně.

***Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému,
jako byla na počátku, i nyní, i vždycky a na věky věků.***

18. července roku 1880 se v srdci Francie, blízko města Bourges [Búrž], narodila Alžběta Catezová. Brzy nato byla také pokřtěna. To, že se při křtu stala „adoptivní dcerou a byla označena pečetí svaté Trojice“, si bude častěji připomínat. Opakovaně se také zasvěcuje Panně Marii: „Při každém mariánském svátku obnovuji zasvěcení nebeské Matce... Dnes (2. února 1899) jsem jí svěřila svou budoucnost, své povolání. V roce 1901 vstoupila do kláštera karmelitek v Dijonu jako Alžběta od Nejsvětější Trojice.

Píše: „Ach, nikdy jsem (Marii) tak nemilovala! Pláču radostí při pomyšlení, že toto Stvoření, plné pokoje a zcela zářící, je mou Matkou, a raduji se z její krásy jako dítě, jež miluje svou matku. Velmi silně mě to k ní táhne, ustanovila jsem ji Královnou a Strážkyní svého nebe... V nebi naší duše budme chválou slávy Trojice, a také chválou lásky naší Neposkrvněné Matky.“

Pár měsíců po složení slibů onemocněla Addisonovou chorobou, v té době neznámou, která postupně začala stravovat její mladé tělo. Dne 9. listopadu roku 1906 umírá.

***Maria, Příčino naší radosti, oroduj za nás!
Svatá Alžběto od Nejsvětější Trojice, vypros nám vroucí lásku!***

28. května

SVATÝ TOMÁŠ AKVINSKÝ, UČITEL CÍRKVE

Svatý Tomáš (1225-1274), Andělský učitel, byl asi nejvýznamnějším teologem všech časů. Pocházel ze severu Itálie. Vstoupil do řádu Bratří kazatelů, dominikánů, vyučoval na pařížské univerzitě a zanechal po sobě celou knihovnu spisů. Dnes jej uctíváme jako Učitele církve a patrona všech, kdo studují bohosloví. Na dotazy týkající se jeho moudrosti a učenosti odpovídal, že prostředky k pravé moudrosti jsou v modlitbě a postu a že před oltářem a pod křížem se naučil víc než z knih.

„Kdo je dokonalý v lásce, je dokonalý v duchovním životě.“

K poznání Krista vede jistě i mariánská úcta. Ne nadarmo oslovujeme Pannu Marii jako Trůn moudrosti, Pannu nejmoudřejší a Matku dobré rady.

Svatý Tomáš Akvinský se obrací na Pannu Marii těmito slovy: *Přeblažená a přesladká Panno Maria, Matko Boží, plná veškeré dobroty, dcero nejvyššího Krále, Paní andělů, Matko všech věřících: Doporučuji tvé milosrdné dobrotě, nyní i po všechny dny svého života, své tělo i duši svoji a všechno čím žiji: svoje myšlenky, rozhodnutí, přání, slova a skutky; celý svůj život i jeho závěr; aby se na Tvoji přímluvu všechno obracelo k dobrému v souladu s vůlí milovaného Tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista; abys mi byla, Přesvatá moje Panno Maria, Utěšitelkou a Pomocnicí proti útokům a léčkám starého nepřítele a všech mých nepřátel. Odhodlej se od svého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista, vyprositi mi milost, abych se s ní dokázal vzepřít pokušením světa, těla a ďábla, a povždy vytrvat v pevném rozhodnutí v budoucnosti již nehřešit, ale vytrvat ve službě tobě a tvému milovanému Synu.*

***Uč nás, Maria, od zlého dobré, a od dobrého lepší rozlišit!
Svatý Tomáši, ozdobo dominikánského řádu, oroduj za nás!***

29. května

SVATÝ EPIFANIUS ZE SALAMINY

Svatý Epifanius se narodil kolem roku 315 v Judsku. V období po Ediktu milánském (313), jímž císař Konstantin Veliký uznal křesťanství dovoleným náboženstvím, se začínalo stále více mužů i žen zajímat o mnišský způsob života. Tak i svatý Epifanius odešel do Egypta, kde se seznámil s mnišstvím.

Modli se a pracuj!

Roku 333 založil klášter v Eleuteropoli. Později se stal v Salamině kyperským metropolitou. O Panně Marii píše:

Co mám říci anebo co prohlásit o přeslavné a svaté Panně? Vždyť, vyjma Boha, nade všechny nekonečně vyniká. Krásou předčí samotné cheruby a serafy a všechen andělský voj a k její chvále naprosto nestačí nebeský a pozemský jazyk, ba ani andělský. Ó blahoslavená Panno, čistá holubičko a nebeská nevěsto Maria, nebe, chráme, trůne božství, ty máš Krista, zářící slunce na zemi i na nebi. Zářný mraku, z něhož vyšlehl Kristus, nejzářnější blesk k osvětlení světa! Zdrávas, plná milosti, nebeská bráno, již jasně a zřejmě oslovuje v Písniích prorok v plynulé řeči: „Uzamčená zahrada jsi, má sestro, nevěsto, v uzamčené zahradě zapečetěný pramen.“

Panna je neposkvrněná lilie, jež zrodila nevadnoucí růži, Krista. Ó svatá Bohorodičko, neposkvrněná ovečko, jež jsi porodila Slovo, vtěleného Beránka, Krista! Ó nejsvětější Panno, jež jsi uvedla v údiv andělská vojska! Na nebi je úžasný div, žena, oděná sluncem, držící Světlo na loktech! Úžasný div v nebesích, Syn Boží se vtělil v lůno Panny. Úžasný div v nebesích, Pán andělů se stal synem Panny! Andělé obviňovali Evu, nyní však provázejí Marii slávou, jež kleslou Evu pozvedla a Adama, vyhnaného z ráje, poslala do nebe. Ona je prostřednicí nebes a země, neboť provedla přirozené spojení.

Matko božské milosti, oroduj za nás!

Svatý Epifáne, bludy Pravdou potírající, oroduj za nás!

30. května

SVATÝ ANTONÍN PADUÁNSKÝ, KNĚZ

Něco jsme ztratili a nedaří se nám to nalézt. Přemýšlíme: kam jsme to mohli položit, kde jsme to mohli vytrátit nebo snad kdo nám to mohl vzít... A tu nás zbožnost vede k modlitbě ke svatému Antonínovi:

***Mocný divotvůrce, který jsi mnohým dopomohl
k věcem ztraceným, s důvěrou se k Tobě utíkám.***

Třicátý květen je dnem zařazení Antonína z Padovy mezi svaté. Stalo se tak za papeže Řehoře IX. v roce 1232. Byl to nejkratší proces svatořečení v dějinách církve. Roku 1946 jej papež Pius XII. jmenoval učitelem církve a dal mu titul Doctor evangelicus, Učitel evangelia. On evangeliu věřil, jemu učil a je žil. O účinnosti jeho kázání není pochyb: vedla k obrácení, k návratu do katolické církve, k poučení. Traduje, že v Rimini mu naslouchaly i ryby, když se mu lidé do tváře vysmáli. Ve svých kázáních samozřejmě neopomíná ani Matku Boží, Pannu Marii, která je Hvězdou moří.

K andělskému zvěstování se vyjadřuje takto: *Všimni si, že anděl neříká: Zdrávas, Maria!, ale Zdrávas, milostiplná! My však říkáme: Zdrávas, Maria!, to znamená „Mořská hvězdo“, protože se ještě stále nacházíme uprostřed moře, zmítají námi přívaly, potápí bouře, a proto voláme: „Mořská hvězdo!“, abychom s její pomocí dorazili do spásného přístavu. Ona zachraňuje před bouří ty, kteří ji vzývají, ona ukazuje cestu, která vede do přístavu. Ale andělé nepotřebují být zachráněni od ztroskotání, protože se už nacházejí v bezpečí vlasti: osvěcuje je Boží jas a jejich lampou je Beránek. A proto anděl neříká: Zdrávas, Maria! My však, bídní, vhození do moře, vzdálení od smrti na dosah ruky, v každé chvíli volejme: Zdrávas, Maria!*

Královno andělů, oroduj za nás!

Svatý Antoníne, láskou k chudým rozpálen, oroduj za nás!

31. května

JAN Z JENŠTEJNA, ARCIBISKUP

Dnešní svátek Navštívení Panny Marie, který se od roku 1389 slaví v celé církvi, byl původně slaven 2. července. Zavedení tohoto svátku má své počátky v naší zemi u třetího pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna (1350-1400). V době jeho spravování biskupského úřadu probíhalo papežské schizma (1378-1417), současně na Petrově stolci zasedli dva papežové, jeden v Římě, druhý v Avignonu, a oba měli své podporovatele. Byla to nelehká doba, jak v Evropě, tak i v naší zemi, kde existovalo silné napětí mezi arcibiskupem a králem Václavem IV. Obětí těchto sporů se stal právě Jan Nepomucký, generální vikář Jana z Jenštejna..

Aby všichni byli jedno jako ty , Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.

Jan z Jenštejna dospěl k přesvědčení, že jen nadpřirozený zásah může obnovit jednotu v církvi. A protože si nejvíce sliboval od Matky Boží, zavedl r. 1386 svátek jejího Navštívení. Učinil tak na základě svých vidění a po poradě se svými rádci a teology. Během několika dnů složil liturgické officium a rozeslal je domácím i zahraničním církevním hodnostářům. Papež rozšířil tento svátek na celou církev v roce 1389.

O svátku Jana Nepomuckého čteme v Denní modlitbě církve od Jana z Jenštejna: *Ovečka spásá zelený pažit, ráda pobíhá, požívá vrboví, aniž ublíží květům, a když něco šťavnatého sežere, všechno přežvýká a nalévá se pak mlékem. A pastýři jdou za ní a těší se z ní. A když je vedena na smrt, mlčí. V takové ovci poznáváme našeho Krista, neboť on „byl veden jako ovce na porážku, aniž otevřel ústa.“ A také učedníci a jiní svatí byli poslání „jako ovce mezi vlky“. Těmto dobrým ovcím divocí a krvelační vlci nepřejí a stavějí proti nim svůj opačný způsob života.*

Požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod tvého života!